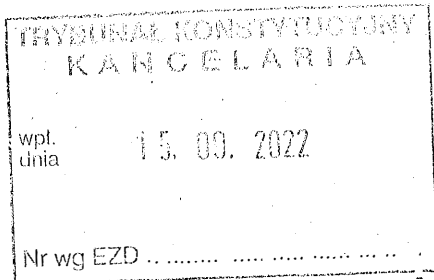

KANCELARIA ADWOKACKA Andrzej Nowakowski

41-400 Mysłowice ul. Mikołowska 4a lok.303
email: adwokat.andrzej.nowakowski@gmail.com
NIP 839-149-74-33
tel. 509 485 280

Mysłowice dnia 2022.09.07.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:
M J

Sygn. Akt

Skarga konstytucyjna.

W imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam, wnoszę :

1)

o uznanie Art. 540 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Karnego
Dz. U. 1997 nr 89 poz. 555
tekst jednolity Dz. U. 2022 Nr 43 poz. 1375

w zakresie w jakim nie określa zasad wznowienia postępowania
zakończonego postanowieniem Sadu

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji

2) lub alternatywnie

o uznanie w całości Ustawy Kodeks Postępowania Karnego
Dz. U. 1997 nr 89 poz. 555
tekst jednolity Dz. U. 2022 Nr 43 poz. 1375

w zakresie w jakim nie określa zasad wznowienia postępowania
zakończonego postanowieniem Sadu

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji

Uzasadnienie

Skarżący jest dziennikarzem

Pismem z dnia sierpnia 2021 r, skarżący powiadomił organa ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa z zakresu przepisów Ustawy Prawo Prasowe.

Postanowieniem z dnia listopada 2021r. Sygn. Akt Prokuratura Rejonowa w W odmówiła wszczęcia śledztwa w sprawie utrudniania krytyki prasowej. Pismem z dnia grudnia 2021 r skarżący złożył zażalenie na to postanowienie kierując je do Sądu Okręgowego w W

Zgodnie z Art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo Prasowe sprawy o przestępstwa określone w Art. 43 i 4 tejsze ustawy podlegają rozpoznaniu przez Sąd Okręgowy. Rozpoznanie środka odwoławczego w zakresie zaskarżonego postanowienia Prokuratury odbyło się więc z kwalifikowanym naruszeniem prawa procesowego albowiem w przedmiocie postępowania orzekł Sąd niższego rzędu niż uprawniony wyłącznie w ustawie do orzekania w przedmiotowym zakresie.

Postanowieniem z dnia stycznia 2022 r. **Sąd Rejonowy** pod Sygn. Akt utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Prokuratury.

Pismem z dnia marca 2022 r. skarżący wniósł o wznowienie postępowania wskazując na bezwzględną nieważność postępowania oparta na zarzucie naruszenia Art. 40 ust.4 KPK

Zarządzeniem z dnia maja 2022 r. Sygn. Akt Sąd Okręgowy w W odmówił przyjęcia wniosku jako niedopuszczalnego z mocy ustawy. Skarżący wniósł zażalenie na to zarządzenie.

Postanowieniem z dnia sierpnia 2022 r. Sygn. Akt Sąd Apelacyjny w W utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w W

Ostateczne orzeczenie w postaci Postanowienia z dnia sierpnia 2022 r. Sądu Apelacyjnego w W zostało doręczone skarżącemu w dniu 2 września 2022 r. listem poleconym nr 6 co potwierdza trackingu pocztowy :

Oznacza to iż zgodnie z Art. 77 ust. 2 Ustawy o postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym termin do wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął swój bieg w dniu 2 września 2022 r.

List przedmiotowy został doręczony skarżącemu w trybie tzw. EPO czyli elektronicznego potwierdzenia odbioru. Zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 października 2017 r. w sprawie szczegółowego trybu i sposobu doręczenia pism sądowych w postępowania cywilnym wskazuje iż :

§ 13a. 1. Jeżeli warunki techniczne sądu wysyłającego oraz operatora na to pozwalają, formularz potwierdzenia odbioru, o którym mowa w § 2 ust. 2, ma postać elektroniczną i jest przekazywany za pomocą systemu teleinformatycznego służącego do obsługi elektronicznego formularza potwierdzenia odbioru sądu wysyłającego

Skarżący podnosi co następuje :

Na wstępie rozważań związanych z punktem 1 i 2 skargi podnieść należy iż jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 17.04.2007 roku Sygn. Akt SK 20/05

Zarzut (niekonstytucyjności może więc) dotyczyć zarówno tego co tego, co ustawodawca w danym akcie unormował jak i tego co w tym akcie pominął. Ocenie Trybunału Konstytucyjnego podlega zawsze treść normatywna zaskarżonego przepisu, a więc także brak pewnych elementów normatywnych, których istnienie warunkowałoby konstytucyjność danej regulacji.

W przedmiotowej sprawie podstawowym i fundamentalnym zagadnieniem prawnym wymuszającym ocenę zaskarżonych przepisów przez Trybunał Konstytucyjny jest wzajemna korelacja norma prawa procesowego, którą z jednej strony **nie zapobiegła rozpoznaniu „sprawy” przez niewłaściwy Sąd** w rozumieniu ustawy Prawo Prasowe, co naruszyło prawo podmiotowe skarżącego określone w Art. 45 ust. 1 Konstytucji do rozpoznania „sprawy” przez Sąd właściwy. Z drugiej strony na wzajemna korelacja norm prawnych **uniemożliwia wznowienie postępowania w taki sposób aby „sprawę” rozpoznał Sąd właściwy** w rozumieniu ustawy Prawo Prasowe.

W toku postępowania sądy karne akcentowały iż „sprawa” strony nie jest „sprawą” w rozumieniu przepisów karnego prawa procesowego, gdyż nigdy nie zawisła przed sądem karnym jako „sprawa” w rozumieniu ustawy KPK.

Zauważyć jednak należy iż strona konsekwentnie podnosiła iż jej „sprawa” jest taką w rozumieniu Art. 45 ust. 1 Konstytucji albowiem chodzi o stan w którym Sąd orzeka o prawie strony do domagania się ścigania sprawcy przestępstwa na szkodę strony. Jak wskazywano w toku postępowania powołując się na Trybunał Konstytucyjny i jego stanowisko zawarte w Wyroku z dnia 24 października 2007 r. Sygn. Akt SK 7/06 :

Ogólnie rzecz ujmując, pojęcie sprawy oznacza wszelkie sytuacje, w których pojawia się konieczność rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu .

W postanowieniu z dnia 1 grudnia 2014 r. Sygn. Akt Ts 116/13 wskazał bowiem Trybunał Konstytucyjny iż

należy zauważyć, że na gruncie art. 45 ust. 1 Konstytucji pojęcie „sprawy” wymaga z pewnością uwzględnienia szerszego kontekstu normatywnego. Wymaga przede wszystkim podkreślenia, że jest to pojęcie – co najmniej w pewnej mierze – autonomiczne, którego nie można objaśniać wyłącznie poprzez odniesienia do pojęcia „sprawy” funkcjonującego na tle poszczególnych gałęzi prawa: karnego, cywilnego czy administracyjnego. Wynika to z ogólnej zasady interpretacyjnej, zgodnie z którą normy konstytucyjne muszą być traktowane jako punkt odniesienia dla oceny poszczególnych pojęć ustawowych, a nie odwrotnie. Przyjęcie innego założenia musiałoby np. oznaczać w odniesieniu do analizowanej tu regulacji zawartej w art. 45 ust. 1 Konstytucji, że wąskie ujęcie „sprawy” na tle poszczególnych gałęzi prawa, a więc wąskie ujęcie funkcji wymiaru sprawiedliwości, determinowałoby zakres gwarancji konstytucyjnych i mogłoby skutecznie zablokować urzeczywistnienie prawa do sądu. Kierowanie sprawy do sądu musi prowadzić do wymierzania sprawiedliwości, a więc do rozstrzygnięcia o prawach danego podmiotu (por. wyrok TK z 10 maja 2000 r., K 21/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 109).

W tym kontekście brak możliwości wznowienia postępowania zakończonego orzeczeniem Sądu, w sytuacji gdy o „sprawie” w rozumieniu konstytucyjnym orzekł niewłaściwy Sąd, jest naruszeniem istoty prawa do Sądu określonej w Art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Strona podnosi więc, że Art. 540 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Karnego (Dz. U. 1997 nr 89 poz. 555, tekst jednolity Dz. U. 2022 Nr 43 poz. 1375) lub alternatywnie w całości

Ustawa Kodeks Postępowania Karnego , w zakresie w jakim nie określa zasad wznowienia postępowania zakończonego postanowieniem Sadu jest niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji , albowiem pozbawia strony prawa do rozpoznania „sprawy” w rozumieniu konstytucyjnym przez właściwy sąd na każdym etapie tego postępowania a jednocześnie uniemożliwia wznowienie postępowania w sprawach nie zakończonych wyrokiem Sadu. W przepisach procesowego prawa karnego brak jest także mechanizmów zabezpieczających przed rozpoznaniem sprawy przez niewłaściwy Sąd.

Z tych względów skarżący wnosi :

1)

o uznanie Art. 540 § 1 Ustawy Kodeks Postępowania Karnego
Dz. U. 1997 nr 89 poz. 555
tekst jednolity Dz. U. 2022 Nr 43 poz. 1375

w zakresie w jakim nie określa zasad wznowienia postępowania
zakończonego postanowieniem Sadu

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji

2) lub alternatywnie

o uznanie w całości Ustawy Kodeks Postępowania Karnego
Dz. U. 1997 nr 89 poz. 555
tekst jednolity Dz. U. 2022 Nr 43 poz. 1375

w zakresie w jakim nie określa zasad wznowienia postępowania
zakończonego postanowieniem Sadu

- za niezgodny z Art.45 ust 1 Konstytucji

/ Andrzej Nowakowski

Kr.